

Lukáš Meisel

Ranhojička

Urban
fantasy



Vítejte ve městě, v němž se objevují
lidé s nadpřirozenými schopnostmi.
Zdaleka ne všichni však mají dobré úmysly



*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Lukáš Meisel, 2025
Cover © Daniel Pocar, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6683-3 (pdf)

Lukáš Meisel

Ranhojička



FØBØS

1

Běž!

Tenhle povel zaujal v jeho mysli nejvyšší prioritu. Vytěsnil z ní vše ostatní a s přílivem adrenalinu se mu vlil do žil, odkud se mu rozléval do každé části těla, do každé buňky. Rozpumpoval mu srdce, rozpínal plíce a aktivoval veškeré svaly, které by mu mohly být nápomocny při útěku.

Život.

To teď bylo to jediné, co sedmiletý Patrik potřeboval uchránit, a jediný způsob, jak toho mohl docílit, bylo utéct, a to rychle!

Hlasitě vydechoval, prodíral se křovisky a míjel kmeny stromů, kterých se občas zachytával jako tiše přihlízejících bratří a panicky se ohlížel, jestli za sebou nespátrí svého pronásledovatele. Nepolevujícím tempem postupoval do mírného svahu, ale výstup mu každým krokem stále více zneprzyjemňovala křečovitá bolest, která se mu drala do stehů.

Ještě kousek, už to nemůže být daleko, pomyslel si a měl pravdu. Zdejší oblast dobře znal, což by mu mohlo poskytnout výhodu.

Zanedlouho se ze spleť křoví vynořil na pěšinu. Rozeběhl se po ní a mohutnými skoky rozprskával do stran včerejší dešť. Běžel, co mu síly stačily, a od místa, kde vylezl ze křoví, se chvatně vzdaloval. Vzápětí mu však na rozbředlém terénu podjela noha a on už nedokázal zběsile nasazené tempo ustát. Cítil, jak padá na levý bok, ale zcela instinktivně zmírnil pád rozpřaženýma rukama a kolenem. Tím se při dopadu zabořil do bláta tak prudce, až mu pár kalných kapek přistálo i na obličeji.

Vstávej! naléhal na něj pud sebezáchovy a díky adrenalinu v žilách se mu to i rychle podařilo. Když Patrik opět odlepil koleno od země, zanechal po něm v blátě malý důlek, který se ihned zalil dešťovou vodou z okolní kaluže a zmizel pod kalnou hladinou.

Při pohledu na zablácené kalhoty si na zlomek vteřiny vzpomněl na mámu a na to, jak by mu za ně asi vyhubovala. Obavy, které by v něm za běžných okolností pomyšlení na rozhněvanou mámu vyvolalo, se mu ale teď jevily jako na-prostá banalita. Zastínil je strach o vlastní život.

Běž! pobízěl ho zase ten strach. Nastavení na režim útěku, v němž teď jeho organismus fungoval, myšlenku na mámu rychle upozadilo a Patrik se opět soustředil na úprk pěšinou. Už podezřele dlouho za sebou nic neslyšel. Žádné kroky, lámání větviček, šustění listů ani čvachtání vody. Že by mu utekl? Takhle znenadání? Nehodlal to detailněji zjišťovat a běžel dál.

Odpověď na sebe ale nenechala dlouho čekat. Do cesty před něj vkročil zpoza křoví další muž, oděný v dlouhém kabátu.

Patrikovi v tom okamžiku vyskočilo srdce až do krku. Nechápal, kde se tam tak najednou vzal. Ohlédl se a nedaleko za sebou spatřil svého pronásledovatele, jak mu už poklidně a sebejistě kráčí naproti.

Jsou dva! Obklíčili ho! Je v pasti! Co teď?!

Pronásledovatel se zastavil kousek za ním. Teprve teď si Patrik všiml jeho širokých ramen a svalnatých paží. Naopak muž, který vylezl ze křoví, byl daleko štíhlejší, ale navzdory tomu z něj měl Patrik mnohem větší strach než z ramanatého chlápka za sebou. Upřel na něj zrak a oba si chvíli jen nehnutě zírali do očí. Muž v kabátu vypadal neobvykle klidně. Nic nepodnikal, nic neříkal, pouze se na chlapce soustředěně díval.

Vkrádal se mu do mysli jako pavouk tiše se blížící k mouše, která se lapila do sítí a teď se od té lepkavé pavučiny není schopná odtrhnout, silně si však uvědomuje rezonanci vláken, jež se chvějí pod osmičetným taktem přibližujících se nohou.

Patrikův tep zřetelně zpomalil, dech zeslábl a on se otrásl, když pocítil prudký příliv strachu – chladivého a paralyzujícího, který se dral neznámo odkud až do nitra jeho samého.

Chlapec – neschopen pohybu, neschopen ničeho – pomalu, ale jistě slábl. Obloha nad ním najednou potemněla a on ztratil vědomí.

2

Zvonění.

Pronikavě řinčivý zvuk pobízel studenty k poslušnému usednutí do lavic a pokud možno tichému vyčkávání příchodu učitele.

Přestávka skončila. Jakub, sedící před Šárkou, začal šustit sáčkem, jak do něj schovával nedojedenou svačinu, a z ústí chodby se do třídy vřítíl dav ostatních spolužáků, kteří téměř každou přestávku trávili postáváním a klábošením na chodbě.

Zanedlouho po zvonění, vlastně až nápadně brzo, vstoupila do třídy učitelka matematiky, která byla zároveň i jejich třídní. Svižný klapot podpatků doprovázel chvatné kroky její malé postavy, přičemž k prsům si tiskla učební materiály.

Radoslava. Tak se jmenovala a Šárce – stejně jako nepochybně i ostatním – to připadalo poněkud ironické, jelikož

s jejich třídní se neodbytně pojil strojově přísný, téměř diktátorský výraz.

„Pošlete to dál,“ řekla a podala studentovi v první lavici stoh papírů, na kterých se neutrální modrá snaživě bránila útočící červené. Žáci si v tichosti předávali řidnoucí hromádku opravených písemek z minulé hodiny, zatímco učitelka nezaujatě zasedla za katedru.

Stejně nezaujatě si Šárka malovala do sešitu jakéhosi psíka, jelikož matematika nebyla zrovna její šálek kávy, a pokud tedy mohla nepozorovaně upírat svou pozornost jinam, dávala přednost kreativnímu rozvoji před tím logicko-aritmetickým.

Šárka si učitele dělila do tří skupin. Na ty, jejichž charisma vzbuzovalo přirozený, nenucený respekt a žáci pak jevíli stejně nenucený zájem. To byli většinou ti usměvaví kantoři. Pak na ty, kterým přirozený respekt zcela chyběl a pro něž bylo jejich zaměstnání evidentním utrpením. Ti byli ponuře smutní, nebo ještě hůř – bez výrazu. A nakonec na ty, kteří si poslušnost svých žáků budovali pomocí výhrůžek a trestů.

Radoslava patřila do té třetí skupiny, což novým žákům vždy dala najevo dřív, než vůbec zjistili její jméno.

Šárka si nemohla nevšimnout, že pohled jejich třídní se tu a tam ubírá zcela nežádoucím směrem – k ní, a tak raději nechala karikovaného psíka psíkem, opsala si příklad z tabule a ponořila svou šedou kůru mozkovou do nelítostného světa čísel.

Zvonění.

Tentýž pronikavě řinčivý zvuk jako před hodinou. Tentokrát ale na znamení konce vyučování, který zvěstoval příslib volného odpoledne, stráveného pod příjemným podzimním sluncem.

Rozeznělo se vrzání židlí a přítomná mládež rázem opustila třídu jako secvičená jednotka hasičů základnu při

poplachu. Radoslava si rovněž posbírала učební materiál včetně třídní knihy a svůj přísný výraz držela už jen na půl žerdi.

Šárka ale nijak zvlášť nespěchala. Měla dnes pravidelné sezení s psycholožkou, do jehož začátku ještě zbývalo dost času. Zvolna tedy sešla do šaten, otevřela svou skříňku a začala se přezouvat.

Náhle pocítila nevysvětlitelnou bezmoc. Strnula, držíc v levé ruce oko tkaničky, které plánovala obtočit a podvléct tou druhou. Pohyb tolikrát opakovaný, že by ho mohla provést i poslepu o půlnoci, teď ale nebyla s to dokončit.

Zhluboka se nadechla a procítila tu novou emoci ve snaze ji blíže identifikovat.

Nebyla její. Odrklá si, protože se domnívala, že nevyžádaným pocitům jiných lidí už se dovede ubránit. Tenhle byl ale jaksi intenzivnější, než bylo běžné, proto ji tolik překvapil. Nedá se nic dělat. Musí zjistit, oč jde. Zavřela tedy skříňku a vydala se po jeho stopě.

O kus dál v jedné z šatních klecí obklíčila čtyřčlenná skupinka prvků svého vrstevníka jako vlci nebohé jehně. Evidentně mu bránili v odchodu bez úhony, a to nikoli na těle, nýbrž na cti. Byli to sice prváci, ale už byli na světě dost dlouho na to, aby věděli, že ponížení se hojí daleko pomaleji než monokl pod okem.

„Hej, Kudlánek, nejenže vypadáš jako prase,“ narážel zrovna spolužák Martin na jeho otylost, „ty i tak páchneš.“ Opatrně uchopil jeho boty za tkaničky, aby se jich nemusel dotýkat přímo, a u toho ostentativně krčil nos. „Takhle nesmrdí ani stoleté hovno!“ pronesl znechuceně a hodil párek bot přes vysoké oplocení do vedlejší šatny, která byla při Kudláňkově smůle zamčená, čehož si onen provokatér byl dobře vědom. „Teď si asi budeš muset zajít pro klíče,“ zašklebil se.

„Myslím, že mu je dají bez keců. Takový puch bych ve svojí šatně taky nechtěl,“ přidal se Ondřej.

„Nechte mě na pokoji!“ pohrozil jim Kudlánek, ale jen tím své obecenstvo rozesmál.

„Nechte mě na pokoji,“ imitovali Vojtěch s Markem jeho výkřik s litostivými výrazy, až se ostatní popadali za břicho.

Kudlánek měl na krajíčku. Prál si zavřít oči a objevit se kdekoli jinde, hlavně daleko od těch čtyř.

„Tak co bude? Došly ti argumenty?“ strčil do něj Martin ve snaze prolomit jeho pasivitu a znovu v něm rozdmýchat oheň zoufalství. Chlapec už ale žádný odpor nekladl. Rozhodl se apaticky přečkat, až ta bouře přejde a ty kluky to prostě přestane bavit. Jenže ono je to bavit nepřestávalo, ba co víc, jeho pasivita ještě více podněcovala jejich touhu mu ublížit.

Čím více ve strachu odvracel pohled, tím více feromonů strachu visících ve vzduchu dráždilo jejich predátorské čenichy.

Strach. To bylo to, po čem prahli. Chtěli ho v té tučné hromádce neštěstí spatřit co nejvíce.

„To by snad stačilo, ne?!“ narušila jejich seanci Šárka.

„Starej se o sebe,“ otočil se na ni Martin jakožto vůdce smečky.

„To se ti ten kluk asi snaží říct taky, ale evidentně ti to je jedno, takže co když mně je to taky jedno?“ odsekla mu.

„Máš problém, krávo?!“

„To ty budeš mít problém, jestli ho nenecháš na pokoji. Teď seš možná hrdina, ale počítám, že doma by ti to tatínek dal pěkně sežrat, kdyby se to k němu doneslo.“

„Drž hubu a vypadni!“ rozzuřil se Martin. Několika kroky se k ní přiblížil a pohrozil jí napřaženou dlaní. V obličeji celý zbrunátněl a těžko říct, jestli se teď více potil vystrašený otlý Kudlánek za ním, nebo on sám.

Šárka věděla, že se trefila do černého. Vnímala jeho pocity, jeho minulost prosáklou strachem z otce. *Táta ho mlátí a on se s tím vyrovnává tak, že zmlátí nebo poníží někoho jiného*, pomyslela si. Cítila jeho narůstající vztek, ale i obavy, a tak neustoupila.

„Napadneš kluka, když jste v přesile, a teď bys dokonce uhodil i holku? Ty seš mi ale hrdina,“ odfrkla si.

„Kdo si do prdele myslíš, že seš?“ obořil se na ni.

Šárka měla sto chutí dát mu co proto, ale tu radost mu udělat nechtěla, a tak spolkla narůstající vztek a jen nesouhlasně zavrtěla hlavou.

„Jestli toho nenecháte, budu vás muset nahlásit,“ dodala tak klidným tónem, jakého jen byla v tu chvíli schopná.

„No, no, snad se tolik nestalo. My už jsme stejně na odchodu, tak co tu ještě stojíš? Běž si po svých!“

„Radši tady počkám,“ odvětila a překřížila si ruce přes prsa, rozhodnutá nehnout se z místa.

Očividně jim tím zkazila pracně vybudovanou atmosféru, protože Martin tam chvíli jen tak nehnutě stál, a ač by rád navázal tam, kde skončil, nemohl. Gradace, která ještě před chvílí visela ve vzduchu, byla ta tam a on to dobře věděl. Nemohl ale odejít s cejchem poraženého, a tak si neodpustil mít alespoň poslední slovo.

„Příště ti to jen tak neprojde, Kudlánek,“ pohrozil mu a společně s ostatními kumpány se odebral k odchodu.

Šárka potřebovala okamžitě na vzduch. Když však došla chodbou k vrátnici, všimla si, jak školník věší na skleněné průčelí u vchodových dveří jakýsi leták. Na chvíli se zastavila a počkala, až přilepí průhlednou páskou všechny rohy, a pak pomalu přistoupila blíž.

Venku se zvedal vítr a dosud slunečnou oblohu začala pokrývat mračna v příslibu brzkého deště. Škvírou pod

vstupními dveřmi lehce profukovalo a Šárku v občasných poryvech vítr studeně pošimrával na kotnících.

Na letáku byla fotografie malého chlapce s delšími hnědými vlasy, pod níž bylo napsáno: *Ztratil se Patrik Mikula. Věk 7 let, výška 125 cm, modré oči. Naposledy byl spatřen poblíž Hornického muzea v areálu Landek Park v Ostravě-Petřkovicích. Na sobě měl modré rifle a světle zelenou bundu. Jakoukoli informaci o něm prosím neprodleně hlase na Policii České republiky.*

Šárka si povzdechla, zatlačila do madla dveří a vyšla ven. Svižným sestupem zdolala těch pár schodů před budovou školy a pod tančícími větvemi a šustícím listovým okolních stromů opustila školní pozemek.

3

„Děkuji vám, paní Eleno,“ řekla psycholožce tmavovlasá žena kolem čtyřicítky, když si kolem krku obtočila krémově bílou bavlněnou šálu a zapínala si kabát. Ve tváři se jí zračila únava. Snad z toho, jak se každým dnem snažila poskládat dohromady střípky rodinné pohody, i když věděla, že to dělá znovu a znovu a ty kdysi očividně zapadající dílky k sobě pasují čím dál méně. Možná ale příčina jejího vyčerpání tkvěla ještě hlouběji. Možná jí byl vnitřní hlas, kterému tak bezmezně věřila a který jí šeptal: *Všechno je to tvoje vina.*

„Nemáte vůbec zač. My ženy přece musíme držet při sobě,“ usmála se Elena, když ji doprovázela ke dveřím. Pak, když k ní byla trochu blíže, důvěrně ztišila hlas a s vážností v očích dodala: „A nezapomeňte. Nikdo nemá právo omezovat naše ženství.“

„Já vím,“ přikývla žena s úsměvem, který kontrastoval s jejíma zvlhlýma, zarudlýma očima. Ani bolest, ani únava však nezakrývaly její půvab. Jediný, kdo ho neviděl, byla ona sama.

„Vítám tě, Šárko, pojď dál,“ pronesla Elena skrz otevřené dveře, jakmile zahlédla, kdo sedí na lavičce v čekárně. „Pořádně se tam rozpršelo, co?“ pokračovala, když pak uvnitř spatřila mokré konečky dívčích vlasů, a podala jí ze skříně suchý ručník. „Tu máš, osuš se. Musíš být celá promrzlá. Dáš si čaj?“

„Ráda.“

„Bylinkový, že ano?“

Dívka si s jemným přikývnutím odložila kabát a posadila se do křesla. Elena zalila dva hrníčky, slíbený čaj a sobě kávu. Déšť za oknem o sobě dával znát bubnováním o parapet a plíživě stékal po skle. Šárka při pohledu z okna pomyslela na pohřešovaného chlapce z letáku ve škole. Možnost, že teď také sedí někde v teple a popíjí čaj, byla velice nepravděpodobná. Nepochybně nebyla v tu chvíli sama, kdo na něj myslí. Informace o jeho pohřešování se šířila Ostravou stejně rychle jako všudypřítomný vítr za oknem. Dostávala se k lidem z letáků s jeho fotografií, z rádií v autech, vezoucích své majitele domů z práce, z televizorů hlásajících večerní zpravodajství a v neposlední řadě také z internetu a sociálních sítí.

„Tak jak to jde ve škole?“ zajímala se psycholožka.

„Ale jo, dobrý. Tam se to vždycky nějak zvládne,“ odpověděla dívka s nenucenou jistotou.

„A doma s mámou?“

„Taky,“ přikývla, ne však už tak sebejistě.

„Určitě?“ nedala se Elena ošálit.

„No... v jistých mezích.“

Šárka byla adoptovaná a svou biologickou matku neznala ani ji neměla uvedenou v rodném listu. Když se pak na ni

ptala své adoptivní mámy, dozvěděla se, že ta o ní nic neví, ani její jméno, protože si přála zůstat v anonymitě. Pokud by však přece jenom chtěla zjistit její totožnost, může o to požádat soud. Šárka tehdy ale jen zakroutila hlavou.

„Nechtěla mě, ale ty s tátou ano. Ty jsi moje pravá máma,“ řekla jí. *Kdoví jak by to se mnou dopadlo, kdyby si mě nikdo neosvojil*, pomyslela si. Ne všechny odložené děti mají takové štěstí, ale v jejím případě se rodina našla.

Eva a Petr Holaňovi. Eva byla učitelkou na základní škole v Ostravě – Mariánských horách a otec hutníkem v Nové huti. Měli nové auto i slušný byt. Neměli si na co stěžovat, až na to, že Eva nemohla mít děti. Tenhle fakt se jim nedařilo zakrýt ani horlivou prací, ani četnými dovolenými v zahraňiči. Úplně nejhorší pro ně pak byly návštěvy u přátel, kteří už dávno rodinu založili. V tom rámusu, dětském křiku a smíchu si o to víc uvědomovali ticho, které mezi nimi bylo. Rozhodli se tedy dítě adoptovat. Šárku.

„Popravdě, kdyby ses ve svém věku čas od času nestavěla rodičům na odpor, asi bych o tebe měla mnohem větší starost,“ sdělila jí Elena a obě se tomu pousmály. „Samozřejmě tě k takovému jednání nenabádám, jen tím chci říct, jak jsem ráda, že svou osobnost neschováváš. Občasná výměna názorů není na škodu, pokud se jedná o chvilkové záležitosti.“

„Chápu. Chcete mi tím prostě říct: ‚Pořád jsi tam, Šárko. Prášky tě ještě nedostaly, že?‘“ pronesla se vši vážností s nelíčeným divadelním akcentem.

„No, i tak se to dá říct. A co tedy tvé prášky, když už jsme u nich?“

Šárka při té otázce mírně sešpulila rty a přiznala: „Popravdě, zapomínám na ně čím dál častěji.“

Elena, která si zrovna míchala lžičkou svou kávu, přikývla. Pak z ní pomalu usrkla a poněkud vážněji se zeptala:

„A jak se cítíš, když si je zapomeneš vzít? Nevrací se pak ty hlasy?“

„No... totiž, mohly by, kdybych chtěla, ale myslím si, že to nějak začínám dostávat pod kontrolu, víte? Jsou jakoby v pozadí a neslyším je, pokud...“

„Pokud?“

„Pokud to sama nechci.“

Elena přikývla a opět se napila kávy.

„Takže říkáš, že už tě tolik neovládají. Že je dostáváš pod kontrolu.“

„Hmm,“ zamručela Šárka souhlasně. Nepřiznala, že ty prášky brát nezapomíná, ale že už je nějakou dobu záměrně nebere skoro vůbec, jen čas od času, když se zrovna opravdu necítí ve své kůži. Tak nějak ale věděla, že i paní Elena to tuší, jen se rozhodla přistoupit na její hru. Šárku nikdy ani nenapadlo pokusit se zjistit, na co její psycholožka myslí. Jednak to všeobecně dělala nerada, ale především si moc vážila jejich důvěrného vztahu, a kdyby jej takto zneuctila, cítila by se provinile. Tentokrát ji ale zarazila její intuice a zkoumavý pohled doktorčiných očí. *Ale proč se na mě nezlobí? Vždyť přece jednám proti její vůli, když ty prášky neberu!* pomyslela si. Elena ale jen tiše posrkávala kávu a téměř mateřsky se usmívala.

„Dobře, navrhovala bych tedy vyzkoušet malý experiment. Spojila bych se s panem Dostálem, tvým psychiatrem, a navrhla mu, že bychom je na nějaký čas zkusili vysadit úplně, co říkáš?“

„Vážně?“ rozzářila se Šárka.

„No, zase se tolik neraduj, bylo by to jenom na zkoušku a samozřejmě za předpokladu, že bys je nosila stále u sebe, a pokud bys ses cítila jakkoli nepatříčně, neprodleně by sis je vzala, souhlasíš?“

Šárka byla stále překvapená a po chvíli hloubání ze sebe vydala jen: „Tak jo.“

„Ale nic ti neslibuju,“ pozdvihla Elena varovně prst. „Co se týče tvé medikace, tak má první a poslední slovo pan Do-
stál, a i když jsme přátelé, nic to nemění na tom, že to on
zodpovídá za tvou léčbu, takže uvidíme. Pokud se za tebe
ale mám zaručit, žádám na oplátku, že budeš zodpovědná.
Žádné hrdinství! Pokud ti nebude dobře, vezmeš si prášek,
souhlasíš?“

„Jasně. Já... udělám pro to, co bude třeba.“

„Dobře,“ přikývla psychologka.

Šárka to pořád nechápala. Nebyla s to si dát dohromady
motiv psychologčina rozhodnutí a nezmohla se v tu chvíli
na víc než prostě: „Děkuju.“

I když tomu vůbec nerozuměla, byla jí nesmírně vděč-
ná. Pokud paní Elena už delší dobu tuší, že ty prášky ne-
bere, rozhodla se tedy dát jejímu rozhodnutí z dobré vůle
oficiální povolení? Nebo Šárka její tušení přece jenom pře-
ceňuje a ona se tak rozhodla zcela spontánně? To si ale po-
pravdě Šárka nemyslela. Její psychologka byla velice bystrá
žena, přestože to ve své skromnosti nedávala pokaždé na
odiv.

4

Na druhý den Šárka opět narazila na Kudláňka, chlapce
z prvního ročníku, kterého se včera zastala v šatnách. Ten-
tokrát to bylo na chodbě, kde ji sám oslovil.

„Počkej chvíli,“ vypravil ze sebe, přičemž mu na tvářích
naskočily rudé skvrny.

Šárka se zastavila a mlčky na něj zírala. Nebyla si jis-
tá, jestli jde o náhodné střetnutí, nebo ji ten kluk vyhledal

úmýslně, ale vzhledem k tomu, jak nervózně si počínal, ti-
povala druhou možnost. Trochu se uculila při představě, že
si to celé trénoval doma před zrcadlem.

„Proč se směješ?“ tápal Kudlánek.

„To nic, omlouvám se. Povídej, co máš na srdci?“

„Já... jen jsem ti chtěl poděkovat, ale už to prosím víckrát
nedělej.“

„To ani nemám v plánu,“ potvrdila mu.

„Teda... abys mě dobře pochopila... Když se tě zastane
holka, nebudí to zrovna dobrý dojem, chápeš?“

„Jo, to máš asi pravdu. Je dobře, že se svým problémům
chceš postavit sám.“

„No sám. Bývají vždycky v přesile, takže –“

„O to ale nejde.“

„A o co teda?“ nechápal.

„O to, že před nimi dáváš najevo svůj strach. Dokud ho
z tebe ucítí, budou tě mít na ráně pořád.“

„Strach? Co ty o tom víš? Přišla jsi tam až později! Nevíš,
jak to začalo!“ rozkatil se.

Na to Šárka jen zavrtěla hlavou a dodala: „To je fuk.“

Nevděčný spratek, pomyslela si, ale v hloubi duše ho
chácala. Věděla, že se nemůže míchat do každého konflik-
tu, který vycítí. Zároveň ale nedokázala být vůči všem těm
pocitům naprosto lhostejná. Musí tedy vždy zvážit, čemu
věnovat pozornost a co naopak nechat být, i kdyby to cítila
až do morku kostí. Tohle se ale člověk může naučit jediné
zkušeností, metodou pokus omyl. Nezbyvá než poděkovat
za lekci a doufat, že ji zase nějakou dobu něco silného ne-
přivolá. Kdyby brala stále pravidelně léky, nestalo by se to,
ale nesmí toho litovat. Pořád lepší prožívat silné emoce než
se stále dokola potácet pod mlhavým oparem prášků. Je to
těžší, to ano, ale mnohem skutečnější.

Zanedlouho si to po schodech dolů šinul Martin Pleva, který včerejšího odpoledne při incidentu v šatnách zastával roli hlavního provokatéra. Schody zdolával v nápadně hbité kaudenci, jako když se fotbalisté při tréninku trefují špičkami bot do plastových kruhů rozmístěných cikcak na trávníku. Na sobě měl džíny a tmavou mikinu s kapucí. Ruce však neměl volně podél těla ani v kapsách kalhot, nýbrž v klopání kapse mikiny a jen on věděl, že v ní pod dvojitým sáčkem schovává psí lejno.

Lehce ho tam přidržoval z obou stran, aby mu nevypadlo ven. Ráno Šárku opatrně sledoval, aby zjistil, kde má skříňku. Dobře věděl, že mechanismus zámků není nijak zvlášť důmyslný, a navíc to nebylo poprvé, co se do podobné skříňky hodlal dostat.

Jeho táta měl v garáži taky takovou a před pár lety, když ho Martin vytočil, mu tam za trest zamknul ovladač od herní konzole. To by ale nebyl Martin, aby se jen tak vzdal. Na internetu si našel návod, jak takový zámek otevřít. Jediný problém byl, že k tomu potřeboval speciální nářadí – planžetu a napínák. Objednal si tedy přes internet celou sadu různých planžet a napínáků na různé typy zámků, a když mu balíček přišel a nikdo nebyl doma, skutečně se mu povedlo skříňku otevřít a získat tak vysněný ovladač zpět. Neobtěžoval se ho však po každém tajném hraní vrátit zpátky na místo a nechával si ho u sebe, takže se na to jednoho dne přišlo a on tehdy dostal pořádný výprask. Když z něho rozzuřený táta páčil, jak se do té skříňky dostal, zalhal mu, že ji otevřel tenkým plochým šroubovákem a sponkou, aby svoji sadu planžet a napínáků uchránil před jistým zabařením.

Člověk nikdy neví, kdy se mu taková věc může hodit, a zrovna teď přišla ta chvíle, pomyslel si Martin, když dorazil do šaten. Vytáhl z kapsy planžetu s napínákem, ohlédl

se, jestli je vzduch čistý, a pustil se do dobývání Šárčina soukromí. Ostré cvaknutí, které se zanedlouho ozvalo, dávalo na vědomí, že je uvnitř. Otevřel plechová dvířka a zrakem spočinul na jejích botách, kde zamýšlel ono psí lejno ukrýt. Pěkně dovnitř, až úplně ke špičkám, aby nebylo nic vidět, jen cítit, až do nich Šárka zajede prsty a na konci ji zbrzdí měkká hmota neznámého původu, která se však po vytažení nohy ven prozradí příznačným pachem.

Martin si dal tu práci a donesl lejno čerstvé, ještě z dnešního rána. Už už chtěl chňapnout po botách, ale ještě letmo vzhlédl k vrchní polici. Možná to bylo tím vzrušením, že dělá něco zakázaného, ale nedalo mu to a nejdřív se ji rozhodl prozkoumat. Nic zvláštního ale neobjevil – pár učebnic, nějakou knihu, kterou neznal, taštičku s kosmetikou a balíčkem tampónů, taky pár sešitů, z toho jeden v tvrdých deskách s ošuntělými rohy, ale... Martin ho prolístoval a nevěřícně těkal očima ze strany na stranu, načež desky sešitu zaklapl, opřel si ho o hrudník a potutelně se usmál. Na aplikaci lejna do Šárčiných bot se rázem vykašlal. Tohle bylo něco mnohem lepšího – její deník.

„Kde jen může být?“ zaskřípala Šárka zuby, když to odpoledne prohledávala police skříňky a následně i batoh.

„Seš v pohodě?“ zeptala se jí spolužačka Markéta, která měla skříňku hned vedle ní, když si všimla jejích prudkých pohybů. Šárkou v tu chvíli cloumal pocit nejistoty a vzteku, který si nevědomky vybíjela na nevinných knížkách, jak je přehazovala ze strany na stranu.

„Ne, ani ne. Ztratila jsem...“ zarazila se, když si uvědomila, jak divně by znělo, že si ona, zanedlouho plnoletá studentka třetího ročníku, píše deník jako nějaká pubertačka. Přece jí tady nebude vykládat, že jí to doporučila psychologka, kterou mimochodem pravidelně navštěvuje, a že jí psaní

pomáhá utřídit si myšlenky a vyrovnat se s tím, co prožívá. Ne, to jí rozhodně vykládat nebude.

„Ale to je fuk... vlastně to není nic důležitého,“ dovolila si malou lež a spolužačka se už dál na nic neptala.

Deník ale stále nenacházela. Vybavovala si, že ho ráno nechala ve skříňce. Ale bylo to opravdu dneska? Nesplývaly jí poslední dny trochu do sebe? Nezapomněla ho doma? Úplně jistá si nebyla. Ano, brávala si ho pro jistotu s sebou do školy, protože měla poslední dobou pocit, že se jí máma hrabe ve věcech. Kdyby ho totiž našla, nepochybně by jí to nedalo a přečetla by si ho a něco takového Šárka nemohla připustit. *Ne, to není možné!* zavrhla tu možnost a chtěla co nejdřív vyrazit na tramvaj a pak domů. Nečekat na plíživý výtah, ale vyběhnout do bytu po schodech, brát je po dvou, odhodit batoh do kouta a prohledat pokoj. Pak si ale vzpomněla, že je středa a ve středu chodí ven s Benem. Nemůže se na něj přece vykašlat jen proto, že chce co nejdřív ukojit svou nejistotu. Pokoj jí přece neuteče, může ho prohledat kdykoli. Benovi zkrátka musí dát přednost.

„Ahoj Frede,“ pozdravila o něco později chlápka, který měl službu v útulku.

„Nazdar Šárinko,“ pronesl poněkud infantilně, což bylo zcela v rozporu s jeho drsným zjevem nakrátko ostříhaného, potetovaného hromotluka. Jeho upřímný úsměv ale člověku hned prozradil, že je to ve skutečnosti dobrák od kosti, pokud mu tedy člověk nezavdal příčinu chovat se jinak. „Už na tebe čeká. Nemůže se dočkat celý den.“ Vstal ze židle, vzal do ruky jedno z vodítek, visících na zdi, a doprovodil Šárku ke kotcům.

Důvěrně známý štěkot prozrazoval, že Ben si je její přítomnosti dobře vědom. Když pak Fred otevřel jeho kotec, pes jí vběhl rovnou do náruče.

„Nazdar chlapáku.“ Podrbala ho za ušima a on jí vypláznutým jazykem dal najevo svou spokojenost.

Ben byl jedenáctiletý kříženec kokršpaněla se světle zlatavou srstí. Do útulku ho jednoho dne přivezli policisté jakožto zatoulaného psa, o kterého se nikdo nepřihlásil, takže jeho minulost byla opředena tajemstvím. Posledního dva a půl roku mu byl domovem psí útulek v Ostravě-Třebovicích. O jeho osvojení bohužel nikdo neprojevil zájem, a to nejen kvůli jeho stáří, ale zejména proto, že potenciální páníčky odrazoval svým nedůvěřivým, bojácným chováním.

Od té doby, co za ním chodila Šárka, ale učinil obrovský pokrok a ona nikdy nezapomene na okamžik, kdy ho spatřila poprvé...

Máma jí nikdy nechtěla dovolit, aby si do bytu pořídili psa, ač po něm už dlouhou dobu toužila. A tak se jednou rozhodla navštívit psí útulek, kde by alespoň nějakého mohla chodit venčit.

Jen co ji Ben zahlédl, začal na ni štěkat, a když k němu Šárka následně přes mříž natáhla ruku a on pochopil, že mu jeho povyk není nic platný, ztichl, stáhl ocas a se skloněnou hlavou se odplížil do kouta. Pohled do jeho očí ale nakonec prolomil dozrávající clonu Šárčinych prášků a ona pocítila jeho strach a nedůvěru k lidem, která tkvěla daleko v minulosti. Spatřila vzpomínky na týrání a chladný pocit řetězu na krku. V tu chvíli jí zvlhly oči, nohy povolily a ona poklekla k mřížoví jeho kotce. Prožívala to s ním jako už tolikrát s jinými zvířaty či lidmi.

Pak se ale něco změnilo.

Poprvé se díky jejím schopnostem stalo to, že i ona promítla své pocity do něj. Stalo se to zcela intuitivně,

aniž by se o to nějak cíleně pokoušela, a nemohla tomu oboustrannému sdílení emocí uvěřit.

Ben znejistěl a začal se rozhlížet ze strany na stranu.

„Ššš... to je v pořádku,“ konejšila ho a on se po chvíli nakonec uklidnil, stále však překvapený, zmatený a trochu nejistý z toho, co v tu chvíli cítil. Nebylo divu. Byl to pro něj dávno zapomenutý, téměř neznámý pocit. Láska.

Šárka v tu chvíli byla neobyčejně koncentrovaná a soustředěná. Vnímala Benovy emoce i to, že on zase cítí ty její. Měla nad nastalou situací absolutní kontrolu a o pár minut později požádala Freda, aby kotec otevřel. Vešla dovnitř, pomalu přistoupila k Benovi, posadila se na bobek a pohládila ho. Najednou vykazoval známky naprostého klidu a důvěry, jako by byli staří dobří kamarádi. Fred z toho byl evidentně v šoku, jelikož tamním chovatelům se u tohoto psa nic takového za celé roky nepodařilo, a jen tomu užasle přihlížel...

Tehdy si u Freda vysloužila přezdívku Ranhojička – ranhojička psů...

„Tak pojd', Bene, jdeme!“ přivolala ho, připnula mu vodítko a na chvíli úplně zapomněla na patálie s deníkem. „Zatím, Frede,“ rozloučila se a vydala se směrem k nedalekému lesu.

Jen ona a Ben. Stromy a les. A slunce a mraky nad nimi.

5

„Kde to...“ začal Patrik, když otevřel oči a spatřil kožené řemínky, které mu obepínaly pás, hrud, ruce i nohy, „jsem?“ dokončil téměř bezhlesně. Pokusil se zmítat, vymanit se z jejich sevření, ale odpor jeho útlého, dětského tělíčka mu nebyl nic platný.

Když mu došly síly a on pochopil, že nad koženými řemínky nevyhraje, všiml si, že mu z žíly v ohbí jeho pravého lokte ční zapíchnutá kanyla, do které vede hadička z kapačky na přilehlém stojanu. Rovněž zaregistroval dráty visící z elektrod na jeho hrudníku a zřejmě i na hlavě. Pak zamžoural kolem sebe, aby prozkoumal okolí. Všiml si, že místnost, v níž se nachází, zcela postrádá okna a osvětluje ji jen chladné bílé světlo stropních zářivek.

A co víc, v místnosti nebyl sám. Za stolem vybaveným dvěma monitory seděl jakýsi mladý chlapík, jehož Patrik neznal. Naopak vedle něj s rukama založenýma na hrudi stál ten, kterého si pamatoval velice dobře – muž v kabátu.

Ihned se mu vybavil ten paralyzující pocit, když mu na pěšině pohlédl do očí. Ještě nikdy nezažil tak intenzivní strach, že by záhy nato omdlel. Bylo to zcela nad jeho síly a Patrik si byl jist, že na ten okamžik už nikdy nezapomene.

Při průzkumu neznámého okolí zahlédl také odraz sebe samého a uvědomil si, že jeho a ty dva muže nedělí jen prázdný prostor, nýbrž i obrovské sklo, které půlilo betonovou místnost vedví.

Chlap sedící za stolem pozoroval na jednom z monitorů oscilující křivku Patrikova tepu, která se po jeho probuzení rozskákala jako ručička seismografu při zemětřesení.

„Jak to s ním vypadá?“ zeptal se ho ten druhý.

„Je v pořádku. Evidentně dost nervózní, ale v pořádku.“

Trochu to vypadalo, jako by měl muž v kabátu o Patrika opravdovou starost, a taky že měl. Ne však proto, že by ho snad trápilo svědomí kvůli tomu, jak mu ublížil. Uvědomil si ale, že kdyby na něj *přitlačil* trochu víc, mohl ho ztratit navždy. To by ale byla věčná škoda, jelikož Patrik nebyl tak úplně obyčejným chlapcem. Právě proto na něj použil více síly než obvykle.

Chtěl, aby jeho únos proběhl rychle a efektivně. V tomto kroku se však poněkud unáhlil.

„Jdu dovnitř,“ sdělil sedícímu kolegovi a otevřel jednolitě skleněné dveře do druhé části místnosti, v níž se nacházel chlapec.

Když Patrik zahlédl, že se k němu blíží, cukl sebou a stáhl se o pár čísel dozadu, kolik mu jen kožené řemínky dovolily. Ozvalo se praskavé pnutí silné prošívané kůže, která se mu zarývala do rukou. Do toho začaly náhle bzučet a problikávat zářivky na stropě.

Muž pohlédl ke stropu a pak znovu na Patrika.

„Neboj se, neublížím ti,“ pověděl mu.

„Kde to jsem?! Co jste zač?! Kde je máma?!“ rozkřičel se vyděšený chlapec a z očí mu vyhrkly slzy.

„Já jsem doktor Pé a támhle za stolem sedí můj asistent Milan. No a ten další chlap, kterého jsi spolu se mnou potkal v lese, je můj společník Samuel. Chápu, že jsi touhle situací znepokojený, a za ta kožená pouta se ti omlouvám, ale ujišťuju tě, že to děláme jen pro tvé vlastní bezpečí. My tě přišli zachránit, Patriku.“

„Kde je máma?! Chci mluvit s mámou!“

„Obávám se, že to teď nepůjde. Ty i tvoje maminka jste ve velkém nebezpečí. Je to poněkud komplikované a bylo zapotřebí jednat rychle. Nebyl čas na žádné vysvětlování,

proto jsme tě museli odvléct proti tvé vůli, za což se ti moc omlouvám.“

„Cože? Kde je máma? Chci s ní mluvit!“ naléhal chlapec, přičemž zářivky na stropě stále tu a tam problikávaly.

„Tvoje máma je v pořádku, Patriku, a v pořádku je právě proto, že jsi tady. Možná už nějakou dobu vnímáš, že se s tebou něco děje, je to tak?“ Doktor Pé mu nechal trochu času, aby si to v hlavě srovnal. „Nic neříkáš, takže to beru tak, že souhlasíš. No, a proto jsi tady, chlapče. Pravda je taková, že kdybychom ti včas nepomohli, mohl bys být nebezpečný sobě i své mamince.“

„Já? Co to říkáte? Já bych mámě nikdy neublížil! Nikomu bych –“

„Samozřejmě, že ne, to ti naprosto věřím! Víš, jsi už velký, takže se k tobě pokusím být upřímný a jít rovnou k věci. Máš schopnosti. Výjimečné schopnosti, ale pokud se je nenaučíš kontrolovat, mohl bys jimi nechtěně ublížit jak sobě, tak i lidem ve svém okolí. Navíc je nebezpečné, aby o tvých schopnostech kdokoli věděl, a to včetně tvé rodiny, Patriku. Pokud by se o nich dozvěděli a následně to někomu řekli, ocitli by se také v nebezpečí. Mohli by je začít vyslýchát lidé, kteří se o takové schopnosti zajímají. Lidé, kteří udělají cokoli, aby získali někoho, jako jsi ty.“

Doktor Pé se cítil slabý, ale nikoli fyzicky. Zpacifikování Patrika ho nesmírně vyčerpalo. Trochu síly mu ale přece jen zbylo, a tak na chlapcovo vědomí *přitlačil*. Jen nepatrně, docela lehounce mu *vtiskl* pocit důvěry a bezpečí, na který se zrovna soustředil.

„Znáš Supermana? Nebo Spidermana? Jakkak by ne, že se vůbec ptám! Jak víš, jsou to postavy z komiksů a filmů, které mají nějaké nadpřirozené schopnosti a ty z nich dělají superhrdiny. No a ty, Patriku, jsi taky takový superhrdina.“

„Ale já nemám žádné schopnosti,“ namítl chlapec.

Doktor Pé přikývl. „Zatím ještě nejsou zcela probuzené. Spí v tobě, ale občas už o sobě jistým způsobem dávají vědět, nemám pravdu?“ řekl mu a pohlédl přitom ke stropním zářivkám. Patrik neodpovídal, ale doktor mu viděl na očích, že moc dobře ví, o čem je řeč, a tak pokračoval: „Tvým úkolem, chlapče, je tady na pár dní zůstat a naučit se své schopnosti ovládat. Jedině tak je můžeš dostat pod kontrolu, abys jimi někomu nechtěně neublížil. A až se to naučíš, budeš žít jako superhrdina v utajení. Pomůžeš hodně lidem, ale aby se to podařilo, musíš mi teď trochu věřit a spolupracovat. Chci to jen pro tvé dobro, stejně jako ty.“ Když doktor Pé domluvil, nahlédl do Patrikova vědomí a s potěšením zjistil, že už je trochu klidnější.

6

„Čistírny, příští zastávka Bedřicha Nikodéma,“ ozval se z reproduktoru ženský hlas, když tramvaj zastavila.

Šárka vystoupila, a když z ostrůvku tramvajové zastávky přešla přes hlavní silnici, zabočila na úzkou asfaltovou pěšinku vedoucí přes park k sídlišti, kde spolu s mámou bydlela.

Pomalu se stmívalo a rudá záře zapadajícího slunce barvila kontury plujících mračen do purpurova. Na trávníku pod korunami stromů leželo spadané listí žlutohnědých odstínů, které vítr tu a tam zavál na chodníky. Tam pak listí leželo až do všedního rána, kdy ho pracovníci technických služeb odfoukli zpět na trávník svými motorem poháněnými obřími fény.

Když Šárka došla ke vchodu do domu a zacinkala svazkem klíčů, které vytáhla z kapsy, ani v nejmenším netušila, že ji

zpoza nedalekého křoví bedlivě pozoruje mladá tmavovlasá žena s téměř vyholenou polovinou hlavy. Když se za dívkou zabouchly dveře, žena se ještě chvíli dívala tím směrem, jako by o něčem přemýšlela, a pak pomalu odkráčela pryč.

Šárka prošla kolem poštovních schránek a na posledním schodu ucítila jakési neurčité mravenčení v zátylku. Ohlédla se. Nikdo za ní pochopitelně nebyl, jen vchodové dveře a prázdný prostor chodby.

To budou asi ty nervy, pomyslela si a otočila se zpět. Předtím si sice slíbila, že to v rámci honby za deníkem vezme po schodech, ale po vydatné procházce s Benem se přece jenom rozhodla použít výtah.

„Jsem doma,“ ohlásila, když vešla do bytu, aniž by hodlala zjišťovat, jestli její hlas dorazil k máminým uším. Rychle se zula a zamířila rovnou do svého pokoje. Nemusela nic prohledávat, svůj deník totiž dávala vždy na jedno jediné místo, a to do nočního stolku u postele. Odhodila batoh do kouta, poklekla k šuplíku stolku a otevřela ho. Nebyl tam.

„Do hajzlu,“ ucedila do stěn pokoje, které jí byly ochotny odpustit jakýkoli slovník, což ovšem neplatilo u její mámy.

„Stalo se něco?“ nakoukla bez vyzvání do jejího pokoje.

„Ne, nic, mami, jen jsem si něco zapomněla ve skřínce ve škole,“ zalhala Šárka.

„A kvůli tomu musíš tak nadávat?“

„Ale ne, jen se mi dneska nějak nedaří, ale tím se vůbec netrap.“

„Hm, v hrnci na plotně máš oběd, teda spíš už večeři.“

„Děkuju. Za chvíli si vezmu.“

Máma jen přikývla a odešla.

Takže deník tu není, ale kde teda je? nechápala Šárka.

Nebyl ani ve škole, ani doma. Ještě pro jistotu prohledala pokoj, ale to už jen tak z principu. Poslední možnost byla, že ho vzala máma. Ale ne, to ne. Možná by do něj nahlédla,

kdyby na něj narazila, ale určitě by jí ho nesebrala. To by si nedovolila, protože by tím nadobro ztratila její důvěru, kterou po rozvodu s Šárčiným tátou o to víc potřebovala.

7

„Sedněte si,“ pokynul šéfredaktor Stránský mladé ženě ucházející se v redakci místních novin o post sekretářky. Stránský byl rovněž majitelem těchto novin, které mimo jiné sám založil, a pozici šéfredaktora zastával dobrovolně, protože ho ta práce skutečně bavila.

Opět se usadil do svého ergonomicky tvarovaného křesla za bytelným stolem, zatímco mladá žena zaujala místo na docela obyčejné návštěvní židli. Chvilí mlčky studoval její životopis, přičemž pomalu, téměř neznatelně přikyvoval. Prsty, v nichž životopis držel, měl buclaté, pod obličejem se mu rýsovala druhá brada a pod košilí léty pěstovaný pивní pupek.

Žena měla naopak pevnou, sportovní postavu a sebevědomé držení těla. Stránský se ale zprvu pozastavil nad jejím rebelským zjevem. Měla totiž četná tetování na rukou a krku, a zatímco na pravé části hlavy jí povlávaly dlouhé, tmavé vlasy, tu levou měla téměř vyholenou. Jmenovala se Sandra a bylo jí dvacet sedm, jak už se Stránský stačil dočíst v životopisu.

„Barmanka?“ nadzdvihl šéfredaktor obočí a upřel na ni pohled.

„Jako brigáda při studiu mi to vyhovovalo. Přes den ve škole, večer zase za barem.“

Sešpulil rty a přikývl, načež se opět zabral do čtení.

„Rok v Japonsku, hmm, a tam jste dělala co?“

„Taky barmanku,“ odpověděla Sandra.

„A když jste přijela zpátky, tak opět totéž, jak to tady čtu.“

„Přesně tak.“

„Můžu se zeptat proč? Tedy proč jste se o místo v oboru neucházela už dřív?“

„Já ani nevím, zkrátka se mi za barem líbilo. Zvykla jsem si na to prostředí, na ty lidi a taky jsem si potřebovala udělat trochu rozhled. Popřemýšlet o tom, co vlastně chci v životě dělat, než se rozhodnu začít někde budovat kariéru.“

Na to Stránský přikývl a četl dál: „Thajský box, jiu-jitsu... zajímavé koníčky. Myslel jsem, že takovým sportům se věnují spíše muži, ne? Promiňte, ptám se jen ze zvědavosti. To víte, jsem novinář.“ Ušklíbl se.

„Máte pravdu. Moc holek tohle nedělá, ale pár nás tu v Ostravě je.“

„Víte, slečno, budu k vám upřímný. To, že máte vzdělání v žurnalistice, je sice skvělé, ale my momentálně hledáme sekretářku, která by zvládla pružně řešit komunikaci, být takovým prostředníkem, což znamená, že by měla nejen být vlídná k návštěvníkům a ochotná ke kolegům, ale také působit reprezentativně,“ snažil se Stránský poukázat na fakt, že Sandra se se svou vizáží nepochybně hodí na barmanku ve Stodolní ulici, méně už však na post sekretářky v redakci novin. „Navíc nemáte žádnou praxi –“

„To možná ne, ale pár let za barem mě naučilo jednu věc, a to nebát se makat do noci nebo snad do nadcházejícího rána, když je třeba. Ale jestli hledáte jen děvče v sukýnce a silonkách, co umí vařit kávu a zvedat telefony, chápu,“ dodala Sandra a usměvavý, vlídný tón vyměnila za temperamentní, typicky ostravský. Za skutečnou Sandru, již byla – průbojnou, nevzdávající se bojovnici.

Stránský se zarazil. „Ještě se vám ozvu,“ dodal, když se loučili, a nemohl se zbavit dojmu, jaký v něm zanechala. Ano,

není nikterak konvenční, ale je sama sebou a má potenciál jít si za svým, to se jí musí nechat, pomyslel si.

Hodinu nato už na sobě Sandra měla jen černé legíny a sportovní podprsenku. Seděla na lavičce v šatně posilovny, pečlivě si kolem zápěstí omotávala bandáže a promítala si přitom dnešní nepodařený pohovor. Vyčítala si, že po tom šéfredaktorovi tak vyjela. Ano, řekla svůj názor. Rozhodla se sundat masku vlídnosti a nastavit svou pravou tvář. Neměla v povaze lézt někomu do zadku, ale tu práci potřebovala. Stále ji potřebuje. Mohla toho šéfredaktora sice *přimáčknot*, doslova ho donutit, aby ji přijal a zobal jí z ruky. Neměl by o tom ani potuchy a nemohl by se tomu nijak bránit, ale právě to by nebylo fér. Takové praktiky vedou cestou Stínu, kdežto ona se rozhodla jít cestou Světla. Stín bere, Světlo dává!

Vždyť by se ale jednalo o vyšší účel! podněcoval ji jeden z hlasů podvědomí.

Jo, za vyšší účel už se v historii stavěla spousta fanatiků, ozval se jiný.

Sandra si raději nasadila boxerské rukavice a šla si to do tělocvičny rozdat s jedním se zavěšených pytlů.

„Tak jak to šlo?“ zeptal se jí Filip, se kterým občas trénovala. Hlas měl zadýchaný a na hrud' se mu lepilo propocené tílko. Soustředěná Sandra zprvu nereagovala, jelikož chtěla pytel poctit ještě jednou sérií mocných úderů. Pak přestala a oběma rukavicemi zastavila jeho kymácení.

„Co myslíš?“ odpověděla mu otázkou.

„No, vzhledem k tomu, jak tomu pytlí dáváš za vyučenou, tak asi ne moc dobře.“

„Jo, tos teda uhod,“ potvrdila mu a začala opět bušit do pytle.

„Ale nic si z toho nedělej, beztak by to místo byla otrava a ty si přece zasloužíš něco lepšího.“ Filip se evidentně snažil

být milý, což jí sice zalichotilo, nicméně to nic neměnilo na tom, že přesně takovou práci potřebuje – práci v redakci novin, kde by měla přístup k čerstvým informacím. To on ale nemohl tušit.

„Díky, Filipe, asi máš pravdu,“ zalhala s úsměvem na rtech, jelikož to s ním ani s nikým jiným neměla v plánu rozebírat. Filip na to zdvihl pěst do vzduchu na znamení výhry – nebo v tomto případě spíše nevzdávání se – a odkráčel zpátky do ringu. V momentě, kdy se k ní otočil zády, její nasazený úsměv vyhasl a místo něj opět nastoupil nemilosrdný pohled, který zavěšenému pytlí sliboval další spršku tvrdých ran.

Po usilovném tréninku si Sandra dala sprchu a znovu si oblékla oblečení, které na sobě měla na dnešním pohovoru. Důkladně si vyfénovala vlasy, které jí visely na jednu stranu, pak si přes rameno přehodila tašku a na mobilu zkontrolovala čas, přičemž si všimla přijaté zprávy.

8

V šéfredaktorovi Stránském stále dozníval dojem, který na něj Sandra před necelými třemi hodinami svým temperamentem udělala. Tiše seděl a v hlavě si přehrával všechny pohovory s předešlými uchazečkami. *Dvě z nich mají dokonce praxi na postu sekretářky*, pomyslel si.

Nestudovaly ale žurnalistiku. Nemají k tomu žádný vztah, našeptával mu další hlas v hlavě. Jeho logice však ta myšlenka připadala iracionální. Jde přece o post sekretářky, nikoli redaktorky a na tuhle pozici žádných znalostí z oboru žurnalistiky není potřeba.

Iracionální možná, zato ale intuitivní a intuice je přece to, čemu dáváš před logikou přednost, nedal se ten druhý hlas. Všechny uchazečky budily svým vystupováním, rétorikou i vzhledem dobrý dojem, jaký by právě taková sekretářka budit měla. Všechny až na jednu – na Sandru.

Byla docela jiná než všechny ostatní, a to nejen vzhledem, ale i charakterem. Byla průbojná a člověk z ní měl pocit, jako by překypovala silou a energií. Jenže právě z té její energie by lidem také mohly vstávat chlupy na rukou a vlasy na hlavě.

Ale co když si vybudujete vzájemný respekt? Co když tu energii namíříš správným směrem? vzývala ho opět ona intuice. Pokud ano, mohla by pro redakci být skutečným přínosem.

Taky se z ní ale může vyklubat pěkné kvítko, a až to přijde, tak ty ostatní slibné a seriózní uchazečky budou dávno makat jinde.

„Ale co!“ pronesl do prázdné kanceláře. Pak popadl mobil a napsal Sandře zprávu: *Beru vás. Pokud máte stále zájem, stavte se tu prosím zítra ráno a domluvíme se. Petr Stránský.*

9

Asistent Milan seděl za monitory počítačů a horlivě něco ťukal do klávesnice. Kousek od něj byly dvě vany, které spojovala široká trubka s ventilem uprostřed. Byly plné vody se solí a v jedné z nich ležel Patrik. Oči měl zavřené, evidentně nebyl při vědomí a přes obličej měl připevněnou kyslíkovou masku, aby se nenalokal. Jeho tělo se vznášelo na hladině

solného roztoku a ruce se mu bezvládně pohupovaly podél těla. Na spáncích a hrudi měl připevněné elektrody, které snímaly jeho mozkovou aktivitu a srdeční tep.

Druhá vana byla připravená pro doktora Pé, který stál v plavkách vedle ní.

„Můžeme?“ zavolal Milan. Doktor přikývl a vlezl si do vody. Nato se asistent zvedl, uchopil injekci se sedativy a píchl mu ji do žíly na ruce. Pak mu podal kyslíkovou masku, doktor si ji nasadil a chvíli nato rovněž ztratil vědomí.

Když se tak stalo, Milan přistoupil k trubce, která spojovala obě vany, a otevřel ventil.

Vodní masy v obou nádobách se teď skrz potrubí propojily a právě o to šlo. Slaný vodní roztok byl skvělým médiem, které několikanásobně zvyšovalo intenzitu vzájemné *kommunikace*.

Netrvalo dlouho a doktor Pé se napojil na Patrikovo vědomí a skrze něj pocítil každíčku buňku jeho těla. Jejich mysl se skrz element vody slily do jednoho sdíleného prostoru.

„Pojď se mnou, Patriku,“ zavolal ho a chlapec pohlédl na nabízenou dlaň. Doktor měl jeho mysl zcela pod kontrolou a všechny Patrikovy pochybnosti zakryl tím, že odlákal jeho pozornost sám k sobě. „Pojď, něco ti ukážu!“

Patrik najednou neměl důvod váhat. Doktorův hlas se mu zdál důvěryhodný, a tak se ho chytl za ruku.

Kontakt.

Vtom ho cosi strhlo hlouběji do podvědomí a ukázalo mu první obraz. Obloha se rozjasnila a on se ocitl na hřišti před budovou dětského domova. Nebyl sám, bylo tam spoustu jiných dětí a taky dvě vychovatelky. Přijelo auto, z něhož vystoupily dvě postavy – muž a žena. Jedna z vychovatelek na ně zamávala a vyrazila jim naproti. S vřelým úsměvem jim potřásla rukou a pak ukázala směrem k Patrikovi.

„Támhle je,“ zvolala.

Poté se svět dal do pohybu. Oblohu zastřely mraky a začalo se stmívat, přičemž se Patrik ocitl v jídelně jakéhosi domu, kde společně stoloval se stejným mužem a ženou, kteří si pro něj přijeli do dětského domova. Jejich pohledy jako by říkaly: *Neboj se. To je v pořádku. Můžeš nám důvěřovat.*

Pak talíře s jídlem zmizely a Patrik pocítil tísnivý pocit neznáma, kterému v tu chvíli nebyl schopen porozumět. Skleničky na polici v kuchyni se začaly třást. Nejdrív mírně, postupně ale třes nabýval na intenzitě, až jedna z nich spadla na zem a roztránila se.

Žena pohlédla na hromadu střepů, lesknoucích se ve slunečních paprscích, a vykřikla. Při tom výkřiku už ale neupírala pohledem na střepch v kuchyni, nýbrž na Patrikovi, který v jejích očích zahlédl strach. Věděl, že ten strach nemá o další sklenici ani o něj, nýbrž z *něj*. Byl to strach z neznáma a Patrik si to vysvětlil tak, že s ním asi něco není v pořádku nebo si to alespoň myslí ten muž se ženou, kteří se teď o něj starají.

Pak se události daly znovu do pohybu a on se opět ocitl v dětském domově, tentokrát v pokoji, který sdílel s několika dalšími chlapci. Ležel na posteli s rukama pod hlavou, zíral do stropu a přemítal nad posledními událostmi.

Ne, nezlobí, jen... já nevím. Prostě se s ním necítím dobře, tím pádem ani on se mnou. Nejde to... Nefunguje to... Nezlobte se... Nemůžeme si ho nechat, slyšel v hlavě hlas té ženy, která se o něj starala, ale pak si uvědomil, že je to absurdní. Nemůže ji slyšet. Nemůže si to pamatovat, protože když to říkala, tak v té místnosti vůbec nebyl.

Ale ano, můžeš a ani vzdálenost, ani počet dveří mezi vámi nehrají žádnou roli, přesvědčovalo ho to neznámo, které mu bylo čím dál blíže a on z něj stále nepřestával mít strach.

Doktor Pé se soustředil ze všech sil, aby jeho imaginace i pocity byly co nejskutečnější, co nejuvěřitelnější. Proplouval neurony Patrikova mozku a měnil jejich synapse. Ukrýval staré vzpomínky na rodinu, dětství a celou minulost kde si hluboko do podvědomí a zároveň je nahrazoval novými, které sám vytvářel. Skutečná minulost se pro toho chlapce měla stát jen mlhavou vzpomínkou, vytěsněnou kamsi do kouta a dávno zapomenutou, jako děje snů, které si člověk po probuzení už není schopen vybavit.

Namísto nich se mu do popředí mysli vrývala sugestivní imaginace doktora Pé. Skuteční rodiče se změnili v pěstouny, kteří se Patrika báli a nakonec ho vrátili zpátky do dětského domova. Netrvalo ale dlouho a přišel si pro něj jiný pěstoun, tentýž, který mu právě vytvářel novou minulost a identitu. Sen se měnil ve skutečnost a skutečnost se měnila v sen. V důsledku toho se měnil i Patrik. Pomalu, ale jistě se z něj stávala poslušná loutka doktora Pé.

10

Bylo tomu pár dní, co se Šárka v šatnách zapletla mezi partu prváků, kteří tam šikanovali svého spolužáka. Od té doby je viděla jen jednou. Nejednalo se o přímý střet, pouze je zahlédla zpozzdálí na konci chodby. I hlavní provokatér si jí ráčil všimnout a ona si ho v ten moment zatoužila *přečíst* jako otevřenou knihu.

Na druhou stranu ji už dlouhou dobu něco uvnitř jí samotné nabádalo k tomu, aby své schopnosti pokud možno nepoužívala ve svůj osobní prospěch. Pomocť někomu v nouzi je jedna věc, ale číst bez svolení něčí myšlenky jen

proto, aby si zjednodušila život? Takové jednání by ji pak mohlo snadno svěst na scestí.

Nakonec se ale rozhodla učinit morální kompromis. Jeho myšlenky nechala stranou a dovolila si *nahlédnout* alespoň do jeho emocí. Přimhouřila oči, zhluboka se nadechla a upřela na něj pohled. Navzdory tomu, co očekávala, však v tom klukovi nebylo ani památky po vzteku či touze po odplatě. V tomto ohledu se jí zdál docela klidný. V tu chvíli si oddechla, přitom ale netušila, co za tím skutečně vězí. Byl to totiž klid predátora číhajícího na svou kořist.

„Mám na něco chuť. Asi si skočím do kantýny. Chceš taky něco?“ zeptala se spolužačky, když ty kluky konečně pustila z hlavy a vrátila se do třídy.

„Asi jo, ale ještě nevím co. Půjdu s tebou,“ odpověděla jí Alice a zvedla se ze židle. Šárka se přitom ale lehce zamračila, jelikož si nemohla nevšimnout, že její kamarádka dnes nějak není ve své kůži. Něco ji očividně trápilo. Jí ale doposud nic neřekla a to mohlo znamenat jen dvě věci – buďto se jedná o hloupost, se kterou ji nehodlá zatěžovat, anebo...

Vyšly na chodbu a tok jejích myšlenek se náhle přerušil. Šárka za sebou totiž zaslechla jízlivý smích a na chvíli měla pocit, že je snad věnován právě jí. Nedalo jí to a otočila se. Hlouček pobavených děvčat se však koukal zcela jiným směrem.

Když ale přišly do kantýny a postavily se do řady před pokladnou, přepadl ji ten pocit znovu. Lidi kolem ní se otáčeli a potměšile se přitom usmívali. *Mám snad něco na tričku?* pomyslela si a začala se prohlížet. Žádný flek ani vystrčená podprsenka. Vše se zdálo být v pořádku. *Nebud' paranoidní, nejspíš jsi jen ve stresu*, ubezpečovala se, ale nemohla se zbavit pocitu, že za těmi úsměvy slyší hlasitý smích, a nebyla schopná určit, jestli se opravdu smějí nahlas, anebo jen v duchu.

Tak tomu bývalo vždycky, když byla ve stresu. Přestala tu schopnost ovládat, ztratila nad ní kontrolu a myšlenky všech lidí v okolí jí bez vyzvání prostupovaly myslí, až z toho doslova šílela. Právě proto začala navštěvovat psycholožku. Právě proto jí tehdy předepsali ty prášky, které pak vysadila. Pořád je ale má u sebe. *Asi bych si měla jeden vzít*, napadlo ji.

„Co to bude?“ vyrušila ji z blouznění dobře živená kantýnská s kyprým poprsím.

„Prosím? Jo, dala bych si jablko, tatrunku a... tenhle obložený chlebiček,“ ukázala do vitríny. Kantýnská požadované zboží mlčky položila na pult a na kase spočítala cenu. Šárka zaplatila a spěšně se odebrala k odchodu, aniž by si přitom všimla, že jí kamarádka tak tak stačí.

„Kam tak uháníš?“ zeptala se jí Alice.

„Já nevím, zase mám takový divný pocit. Asi blouzním.“

„Jaký pocit?“

„Jako... jako by se na mě všichni koukali, víš... ale to je blbost. Koho bych já tak zajímala.“ Pokusila se o úsměv, ale Alice jí ho neopětovala. Měla by. Už jen proto, aby ji ujistila, že je vše v pořádku. Nehnula ale ani brvou, jako by se v tu chvíli rozhodovala, co vlastně udělá.

„Musím ti něco říct,“ pohlédla jí po chvíli do očí a tvář měla tak ustaranou a tajemnou, až z toho Šárku zamrazilo. Přesně takovou ji totiž spatřila jen jednou, a to ten den, kdy se potkaly poprvé...

Pokud by měla připustit existenci andělů, nepochybně by za jednoho z nich považovala Alici, protože právě andělé přicházejí člověku na pomoc, když je mu nejhuř. Šárce bylo tehdy čtrnáct a chodila do osmé třídy. Byla zima a všudypřítomná výzdoba v podobě jehličnatých stromů a větvíček ověšených blýskavými

štrapci a baňkami dávala najevo, že Vánoce jsou za dveřmi.

Šárka se rozhodla svým adoptivním rodičům nakoupit dárky a chtěla to udělat sama. Ne že by byla tak nespolečenská, šlo spíše o to, že ostatní holky byly schopné strávit nákupem vánočních dárků celé odpoledne. Nemohla jim to mít za zlé. Většina jejich vrstevnic měla totiž mnohem rozsáhlejší rodinu než ona. Tátovi rodiče ale byli po smrti a těm máminým vždy kupovali společný dárek v podobě drogerie a trvanlivých potravin, které pak máma zabalila do celofánu.

Šárčin seznam vánočních dárků pro blízké byl tedy celkem strohý a právě to jí bylo před ostatními poněkud trapné.

Tentokrát se po mamčině svolení rozhodla podniknout obchůzku v teple obchodního domu Avion. Z vysokých stropů vestibulu visely mohutné ozdoby a z reproduktorů přilehlých prodejen se linuly tóny vánočních koled. Šárka si užívala volnosti a pár obchůdků jen tak bezcílně prošla, když vtom o sobě dala znát bolest v podbřišku.

Měsíčky, sakra, pomyslela si a navštívila nejbližší toaletu. Když z ní však vycházela, pocítila, že se něco změnilo. Něco ve vzduchu. Něco téměř hmata-telného.

Znervózněla. Čím dál tím víc si uvědomovala napětí, které kolem ní rostlo jako neviditelná bublina a obepínalo ji jako obrovitý had z deštných pralesů.

Pak, když už se jí ten tlak zdál natolik nesnesitelný, že měla sto chutí začít křičet, bublina praskla.

To, co následovalo, ale nebylo ticho ani koledy z reproduktorů. Byla to ohlušující směs zvuků a emocí,

hlasů a pocitů, které se na ni vyvalily jako přílivová vlna.

Byly to pocity a myšlenky všech lidí, kteří kolem ní ve víru vánočního shonu procházeli.

Štěstí. Smutek. Láska. Vína. To vše a mnoho dalšího teď Šárka pociťovala v jediném okamžiku. Bylo to mnohem horší, než když jako dítě s tátou navštívila videopůjčovnu a nemohla si v tom nepřeborném množství vybrat ten správný film. Bylo to, jako by se jí všechny ty filmy promítly najednou do jediného snímku, a na to nebyla stavěná žádná televize, natož lidský mozek.

Ted' už byla přesvědčená o tom, že bude opravdu křičet, ale nevydala ze sebe ani hlásku. Chtěla odtamtud utéct, ale ani nohy ji neposlouchaly. Nezmohla se tedy na víc než se sesunout na blízkou lavičku, schoulit se do klubička a zabořit hlavu do dlaní.

Alice byla tou dobou také na vánočních nákupech, a to se svým starším bratrem Erikem. Už byli na odchodu, když vtom kolem nich prošla stařenka ve fialovém klobouku s růžovou pentlí, opírající se o vycházkovou hůl. Alice na ni pohlédla a stařenka jí pohled opětovala, přičemž jí věnovala dobrosrdečný vrásčitý úsměv.

Alice se po pár krocích zastavila a ohlédla se směrem za stařenkou. Svraštila obočí a pak upřela zrak na bratra.

„Nemáme dárek pro babičku!“ vzpomněla si a pobídla ho k návratu do obchodního domu. Na jedné z laviček uprostřed chodby pak spatřila sedět dívku s hlavou zabořenou v dlaních. Byla jí nějak povědomá, byla tam sama a Alice se rozhodla ji oslovit. Netušila, co ji to popadlo. Cizím lidem se pokud možno vyhýbala,

ale pohled na tu evidentně bezbrannou dívku prolomil veškeré její zábrany.

Přikrčila se k ní a zeptala se: „Jsi v pořádku?“

Šárka sebou znatelně trhla a pak pomalu vztyčila hlavu. V tu chvíli ji Alice poznala. Byla to bezpochyby ta samá holka, kterou potkala u psycholožky – paní Eleny Vaňkové –, když jednou vycházela z její poradny. Seděla tam tehdy v čekárně na lavičce, stejně jako teď sedí tady před nimi.

Když Šárka pohlédla Alici do očí a soustředila se jen na ni, ostatní hlasy a pocity rázem ztichly nebo spíše jaksi ztuhly, jako by je pokryla mrazivá jinovatka. Nezmizely, stále cítila jejich přítomnost, ale už ji neobtěžovaly. Teď už slyšela jen jeden hlas a vnímala jen jeden pocit – ten Alicin.

„Jo, jsem v pohodě. Jenom mě rozbolela hlava,“ ujistila ji a starostlivý, vážný výraz v Alicině tváři malinko polevil...

A stejný výraz měla i teď, když na školní chodbě pronesla: „Šárko, musím ti něco říct.“

„Co se stalo? Souvisí to snad s tím, že na mě lidi tak civí?“

Alice sklopila zrak, semkla rty a opatrně přikývla.

„Tak co se děje?“ upírala na ni Šárka pohled, ale nebylo to nic platné, protože Alice se stále dívala jinam. Pak se ale zhluboka nadechla a přece jenom jí pohlédla do očí.

„Víš, dozvěděla jsem se to až ráno a nevěděla jsem, jak ti to mám říct –“

„Tak už mi to proboha řekni!“

Alice ale nesouhlasně zakroutila hlavou. „Tady ne. Pojd' si pro věci. Půjdeme ke mně.“

Šárka odlepila rty od sebe, ale vlastně ani nevěděla, jak na to má reagovat.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ranhojička.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.